BU

In

82

COL·LECCIÓ poesia JOAN DUCH

Primera edició: agost de 2026

© dels poemes: Ricard Sorókin Ostápenko
© del postfaci: Jordi Estrada Carbonell
© d'aquesta edició: Editorial Fonoll

EDITORIAL FONOLL
Espai Lo Cub · C. Major, 13 2n, 25430 Juneda
www.editorialfonoll.cat

Correcció lingüística:
Núria Garcia Caldés
Disseny gràfic:
Francesc Gelonch i Bosch
Maquetació:
Adriana Martínez Vila-Abadal
Impressió:
DC Plus Serveis Editorials

ISBN: 978-84-10220-51-5
Dipòsit legal: L 550-2026

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars del copyright, *la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic.*

Amb el suport de:

Ajuntament de Juneda

Ru-
na

RITXI SORÓKIN

Juneda, 2026

f
FONOLL

El jurat del **27è Premi de Poesia Joan Duch per a Joves Escriptors** el formaven Francesc Bombí-Vilaseca, Anna Gas, Anton Not, Raquel Santanera i Maria Sevilla.

RUNA *f.*

|| **1**. Ruïna (art. 1, || 4). Cimejat per les runes de l'antic castell, Massó Croq. 89. Sobre les tristes runes de la ciutat, Ruiz Poes. 69.

|| **2**. Pedreny, terra, rajols i altres residus d'un edifici o edificis derrocats (or., occ., val.); cast. *escombros*, *cascote*. De foc, que runa i aigües no en són bon aturall, Atlàntida IX.

|| **3**. Brossa rossegada per una avinguda de riu o per l'aigua del mar (or.).

|| **4**. Terra i residus de carbonissa que queden a una pila de carbó (Empordà).

|| **5**. Pinyolada, residus d'oliva després de premsada (Alt Empordà, Garrotxa); cast. *orujo*.

|| **6**. Greixina o brutícia adherida als vestits o a altra cosa (Martí G. Dicc.); cast. *mugre*.

|| **7**. Munt de coses, sobretot de blat (Solsona, Cardona); cast. *montón*. «Quina runa de blat!»

|| **8**. Coses de menjar abundants (Labèrnia-S. Dicc.).

|| **9**. Adherències morboses de la gargamella o dels bronquis, que fan fatigosa i sorollosa la respiració; ranera, estertor (Solsona, Cardona).

|| **10**. fig. Queixa irritada, de malcontent (Tarr.); cast. *querella*, *clamor*. Se comensaven a moure grans runes contra dels frares, doc. a. 1615 (Aguiló Dicc.).

Fon.: rúnə (or.); rúnɛ (Ll.); rúna (val.).

Etim.: contracció de *ruïna*.

RUNA *f.*
Cadascun dels signes de l'alfabet emprat pels antics pobles germànics; cast. *Runa*.

RUÏNA *f.*
|| **1.** ant. Avinguda impetuosa d'aigua; l'aigua que cau del cel o que corre impetuosa; cast. *avenida*, *diluvio*. En tal manera encorporen e formen en lur ànima l'esclau de la vostra passió, que vent ni ruïna ni tempestat no'l pot partir de lur ànima, Llull Cont. 123, 5. En axí com la ruïna qui se'n porta les cases e no roman d'elles sinó los fonaments, Llull Cont. 134, 16. **a)** fig. Destrouex ab ruïna de làgremes los mals que has comesos, Canals Carta, c. 10.
|| **2.** El fet de caure i desfer-se una construcció; cast. *ruína*. Les muralles stan a tal ruyna [sic] si no se reparen, doc. a. 1519 (Priv. Vilafr. 70). La paret del enfront de la obra noua... amenesaue ruïna, doc. a. 1714 (BSAL, VII, 50).
|| **3.** Destrucció d'una organització, d›una institució o d'una cosa d'orde immaterial o moral; cast. *ruína*. Compascient la ruïna e deformació de la ciutat, doc. a. 1403 (BSAL, VIII, 290). Preneu lo repar de vostra ruhina, Passi cobles 13. Especialment: **a)** Pèrdua total o gairebé total dels béns de fortuna. Recordava... la ruïna y desaparició de l'últim comte, la venta del palau, Rosselló Many. 177.
|| **4.** **a)** La cosa caiguda o destruïda; cast. *ruína*. Ara és destruïda mostrant en loch de aquella potència la ruïna dels murs e los sepulcres de lurs predecessors, Alegre Transf. 129 v°. Claustres, temple y corredors | formen sols una ruïna, Costa Trad. 37.—**b)** *pl.* Conjunt de trossos

o deixalles d'una cosa caiguda, destruïda; cast. *ruínas*. Llençant-los com flors entre ruïnes, Atlàntida III. Ningú sap ara | ses ruïnes a on són, Alcover Poem. Bíbl. 11.—**c)** fig. Persona molt decaiguda, que ha perdut gairebé tot el vigor, la bellesa, les bones qualitats. «Aquest home ja és una ruïna».

FON.: ruínə (or., bal.); ruínɛ (Ll.); ruína (occ., val., alg.).

VAR. ORT. ant: *roína* (Cost. Tort. p. 194); *rohina* (Francesc Ferrer, ap. Cançon. Univ. 68); *ruyna* (Spill 11353); *ruhyna* (Collacions 258, ap. Aguiló Dicc.); *royna* (Oliver Rom. 5; Alegre Transf. 133).

VAR. form.: *rovina*.

ETIM.: del llatí *ruīna*, mat. Sign.

«runa», «ruïna», definicions extretes del *Diccionari català-valencià-balear* (Editorial Moll, 1962).

Ru
na

ku-
na

A dins, la runa.

Joan Vigó

negra ploma d'ocell damunt la pedra nua.

Antoni Clapés

Tremolen les pedres
i l'aigua s'atura.

Matsuo Bashō

Un precipici m'escala el pit

Remei de Ca la Fresca

cercar el sisè sentit per traçar un camí
entre la pols disgregada de l'andana
un alè net per eixamplar l'escletxa de llum
un escut solar per aturar la bala
del rèptil uniformat que ens mena

acosta't, colomí, a l'ànima urbana
al maó fred, a l'ungla bruta de l'autòmat
a l'home —la memòria, el punyal—
ara guia l'atac persistent d'una orca
vestida de mare

fascinació fragmentada febril
pel quadrat encegador
que em batega al cor de roure
tendresa i melangia: arxius classificats
pòsit als fonaments d'un gratacel

ben a la vora del llençol
la paradoxa dental confessa
un cavall abominable
hi ha una amargor, en la mar
un toll de petroli al coixí

dins el ciment elèctric
cristalls de pors i normes
quin parany, la paraula peatge!
i què me'n dius, de venerar la imatge?
cremaré el meu carnet de soci

un calfred d'essència de roure
per oblidar la precarietat del menjador
si empenys runes sordes d'un turó
les mans se t'omplen d'espurnes
i esdevens, per fi, electrònic

una llum d'ala de cavall
vora el clot de la rutina
calles el verí, la careta
mastegues imperatiu
tot preservant el cavall